

av tid til å gå i templet hver uke. Hun søker åpenbaring og finner fred mens hun arbeider i Herrens hus.

Katya, en kjær søster i Ukraina, føler dyp kjærlighet til templet. Før templet i Kiev ble bygget, ofret hun og andre i grenen hennes mye for å reise 36 timer med buss for å komme til templet i Tyskland en gang i året. Disse trofaste hellige ba, studerte Skriftene, sang salmer og snakket om evangeliet på reisen. Katya sa: "Når vi endelig kom til templet, var vi beredt til å motta det Herren hadde å gi oss."

Hvis vi skal motta alle velsignelsene Gud så generøst tilbyr oss, må vår jordiske vei føre til templet. Templer er et uttrykk for Guds kjærlighet. Han innbyr oss alle til å komme, lære av ham, føle hans kjærlighet og motta de prestedømsordinanser som er nødvendige for evig liv sammen med ham. Enhver pakt gjøres en for en. Enhver mektig forandring i hjertet betyr noe for Herren. Og deres mektige forandring og pakt vil være helt avgjørende for dere. For når vi kommer til hans hellige hus, kan vi bli "væpnet med [hans] kraft... [hans] navn kan være hos [oss]... [hans] herlighet... rundt om [oss,] og [hans] engler [vil] våke over [oss]."⁵

Jeg gir dere mitt sikre vitnesbyrd om at vår kjærlige Fader i himmelen lever. Det er gjennom hans elskede Sønn Jesus Kristus at ethvert håp, ethvert løfte og enhver velsignelse i tempelet blir oppfylt. Måtte vi ha tro til å stole på ham og hans pakter. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David A. Bednar, "Ha en hederlig anseelse og plass," *Liahona*, mai 2009, 98.
2. Linda K. Burton, "Ønsket: Hender og hjerter til å fremskynde arbeidet," *Liahona*, mai 2014, 123.
3. Thomas S. Monson, "Det hellige tempel – et fyrtårn for verden," *Liahona*, mai 2011, 92.
4. Se templechallenge.lds.org.
5. Lære og pakter 109:22.

Av Neill F. Marriott

Annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Del ditt lys

Vi må stå fast på vår tro og heve vår røst for å forkynne sann lære.

I kveld vil jeg overveie to viktige ansvarsoppgaver som er pålagt oss. For det første at vi konsekvent øker evangeliets lys og sannhet i vårt liv, og for det annet at vi deler dette lyset og denne sannheten med andre.

Vet dere hvor viktige dere er? Hver av dere – akkurat nå – er verdifull og viktig i vår himmelske Faders frelsesplan. Vi har et arbeid å gjøre. Vi vet at det gjengitte evangelium er sant. Er vi beredt til å forsvare denne sannheten? Vi må etterleve det, og vi må dele det med andre. Vi må stå fast på vår tro og heve vår røst for å forkynne sann lære.

I september 2014-nummeret av *Liahona* skriver eldste M. Russell Ballard: "Vi trenger mer av kvinners

særegne, innflytelsesrike synspunkter og tro. Vi trenger at de lærer læren og forstår hva vi tror på, slik at de kan bære vitnesbyrd om sannheten i alle ting."¹

Søstre, dere styrker min tro på Jesus Kristus. Jeg har sett deres eksempel, hørt deres vitnesbyrd og følt deres tro fra Brasil til Botswana! Dere har en innflytessfære med dere hvor dere enn kommer. Den kan føles av menneskene rundt dere – fra familien til kontaktene på mobiltelefonen og vennene på sosiale medier til dem som sitter ved siden av dere i kveld. Jeg er enig med søster Harriet Uchtdorf, som skrev: "Dere... er levende og entusiastiske fyrtårn i en stadig mørkere verden når dere viser ved måten dere

lever på, at evangeliet er et gledelig budskap.”²

President Thomas S. Monson forklarte: “Hvis man ønsker å gi andre lys, må man ha en flamme selv.”³ Hvordan kan vi la sannhetens lys stråle i oss? Noen ganger føler jeg meg som en dempet lypære. Hvordan kan vi bli lysere?

Skriftene lærer oss: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys.”⁴ Vi må bli i Gud slik skriftstedet sier. Vi må gå til lysets kilde – til vår himmelske Fader og Jesus Kristus og Skriftene. Vi kan også dra til templet, vel vitende om at alt innenfor dets vegger peker på Kristus og hans store sonoffer.

Tenk på hvilken virkning templer har på omgivelsene. De forskjønner bykjerner. De skinner fra fremtredende høyder. Hvorfor forskjønner og skinner de? Fordi “sannhet skinner”, som Skriftene sier,⁵ og templer har sannhet og evig hensikt. Det samme har dere.

I 1877 sa president George Q. Cannon: “Hvert tempel... reduserer Satans makt på jorden.”⁶ Jeg tror at hvor enn et tempel blir bygget på jorden, skyver det mørket tilbake. Tempels hensikt er å tjene menneskene og gi alle vår himmelske Faders barn mulighet til å vende tilbake og bo hos ham. Ligner ikke vår hensikt disse innviede bygninger, disse Herrens hus? Å tjene andre og hjelpe dem å skyve vekk mørket og vende tilbake til vår himmelske Faders lys?

Hellig tempelarbeid vil øke vår tro på Kristus, og da kan vi i større grad påvirke andres tro. Ved hjelp av tempels nærrende ånd kan vi lære om Frelserens forsonings realitet, kraft og håp i vårt eget liv.

For noen år siden ble familien vår stilt overfor en stor utfordring. Jeg dro til templet og ba der oppriktig om hjelp. Jeg fikk et sannhetens øyeblikk. Jeg fikk et tydelig inntrykk av mine svakheter, og jeg ble sjokkert. I dette åndelig lærerike øyeblikket så jeg en

hovmodig kvinne gjøre ting på sin egen måte, ikke nødvendigvis på Herrens måte, og selv ta æren for enhver såkalt prestasjon. Jeg visste at jeg så på meg selv. Jeg ropte i mitt hjerte til vår himmelske Fader og sa: “Jeg vil ikke være den kvinnen, men hvordan kan jeg forandre meg?”

Gjennom åpenbaringsens rene ånd i templet oppdaget jeg mitt fullstendige behov for en Forløser. Jeg vendte meg straks til Frelseren Jesus Kristus i tankene, og følte mine kvaler smelte bort og et stort håp vokse i mitt hjerte. Han var mitt eneste håp, og jeg ønsket bare å klamre meg til ham. Det ble klart for meg at en selvopptatt og naturlig kvinne “er en fiende av Gud”⁷ og av personer i hennes innflytelsesfære. I templet den dagen lærte jeg at det bare var ved Jesu Kristi forsoning at jeg kunne forandre min hovmodige natur og at jeg ville være i stand til å gjøre godt. Jeg følte hans kjærlighet intenst, og jeg visste at han ville undervise meg ved Ånden og forandre meg hvis jeg ga mitt hjerte til ham uten å holde noe igjen.

Jeg kjemper fremdeles med mine svakheter, men jeg stoler på forsoningens guddommelige hjelp. Denne rene undervisningen kom fordi jeg kom til det hellige tempel for å søke lindring og svar. Jeg kom til templet nedtyngt, og jeg dro i visshet om at jeg hadde en allmechtig og fullkomment kjærlig Frelser. Jeg var lettere til sinns og glad fordi jeg hadde mottatt hans lys og akseptert hans plan for meg.

Over hele verden har templer unikt utseende og utforming på utsiden, men innvendig har de samme evige lys, hensikt og sannhet. I 1 Korinterbrev 3:16 leser vi: “Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere?” Som Guds døtre har vi også blitt plassert over hele verden, i likhet med templer, og vi har alle

vårt eget unike utseende og ytre, i likhet med templer. Vi har også et åndelig lys i oss, i likhet med templer. Dette åndelige lys er en gjenspeiling av Frelserens lys. Andre vil bli tiltrukket av dette lyset.

Vi har våre egne roller på jorden – fra datter, mor, leder og lærer til søster, lønnstaker, hustru og mer. Alle har innflytelse. Hver rolle vil ha moralsk kraft når vi gjenspeiler evangeliets sannheter og templets pakter i vårt liv.

Eldste D. Todd Christofferson har sagt: “I alle tilfeller kan en mor utøve en innflytelse som ingen annen person i noe annet forhold kan måle seg med.”⁸

Da våre barn var små, følte jeg det som om min mann David og jeg styrte et skip, og jeg så for meg våre 11 barn som en flotilje av små båter som fløt rundt oss i havnen som forberedelse til å legge ut på verdens hav. David og jeg følte behov for å sjekke Herrens kompass hver dag for å finne den beste retningen å seile med vår lille flåte.

Dagene mine var fylt med for-glemmelige ting som å brette tøy, lese barnebøker og lage gryteretter til middag. I den havn som vårt hjem er, kan vi noen ganger ikke se at ved disse enkle, konsekvente handlingene – herunder familiebønn, skriftstudium og familiens hjemmeaften – blir store ting tilveiebragt. Men jeg vitner om at nettopp disse handlingene har evig betydning. Stor glede kommer når de små båtene – våre barn – vokser til mektige sjøfarende fartøyer fylt med evangeliets lys og klare til å “[tre] inn i Guds tjeneste”.⁹ Våre små handlinger i tro og tjeneste er den måten de fleste av oss kan bli i Gud på og til slutt bringe evig lys og herlighet til vår familie, våre venner og våre omgangsfeller. Dere har virkelig en innflytelses-sfære med dere!

Tenk på hvilken innflytelse troen til en jente i Primær-alder kan ha på hennes familie. Vår datters tro velsignet vår familie da vi mistet vår lille sønn i en fornøylespark. Familien løp febrilsk rundt og lette etter ham. Til slutt dro vår 10 år gamle datter meg i armen og sa: “Mamma, burde vi ikke be?” Hun hadde rett! Familien samlet seg midt i en folkemengde av tilskuere og ba om at vi måtte finne barnet vårt. Vi fant ham. Til alle Primær-jentene sier jeg: “Fortsett å minne foreldrene deres på å be!”

I sommer fikk jeg anledning til å delta på en leir med 900 unge kvinner i Alaska. Deres innflytelse på meg var gjennomgripende. De kom til leiren åndelig forberedt, etter å ha lest i Mormons bok og å ha lært utenat

“Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd”. Den tredje kvelden på leiren reiste alle de 900 unge kvinnene seg sammen og fremsa hele dokumentet ord for ord.

Ånden fylte den enorme salen, og jeg ønsket å delta. Men jeg kunne ikke. Jeg hadde ikke betalt prisen for å lære utenat.

Jeg har nå begynt å lære ordene i “Den levende Kristus” slik disse søstrene gjorde, og på grunn av deres innflytelse opplever jeg i større grad nadverdens pakt om å alltid minnes Frelseren, når jeg gjentar om og om igjen apostlenes vitnesbyrd om Kristus. Nadverden får en dypere mening for meg.

Mitt håp er å gi Frelseren en julegave i år ved å ha lært “Den levende

Kristus” utenat, trygt forvart i mitt hjerte, innen 25. desember. Jeg håper jeg kan være en innflytelse til det gode – slik søstrene i Alaska var for meg.

Kan dere finne dere selv i følgende ord i “Den levende Kristus”? “Han oppfordret alle til å følge hans eksempel. Han vandret på Palestinas veier, helbredet de syke, fikk de blinde til å se og oppvekket de døde.”¹⁰

Vi, søstrene i Kirken, vandrer ikke på Palestinas veier og helbreder syke, men vi kan be om og anvende forsoningens helbredende kjærlighet på et sykt, anstrengt forhold.

Selv om vi ikke vil få blinde til å se på Frelserens måte, kan vi vitne om frelsesplanen for de åndelig blinde. Vi kan åpne deres forstands øyne for nødvendigheten av prestedømmets kraft i evige pakter.

Vi kommer ikke til å oppvekke døde slik Frelseren gjorde, men vi kan vel-signere de døde ved å finne deres navn for tempelarbeid. Da kan vi i sannhet oppreise dem fra deres åndefenssel og tilby dem veien til evig liv.

Jeg vitner om at vi har en levende Frelser, Jesus Kristus, og ved hans kraft og lys vil vi være i stand til å skyve vekk mørket i verden, uttrykke den sannhet vi kjenner og påvirke andre til å komme til ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. M. Russell Ballard, “Menn og kvinner og prestedømskraft,” *Liahona*, sep. 2014, 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014), 41; brukt med tillatelse.
3. Thomas S. Monson, “For jeg var blind, men nå kan jeg se,” *Liahona*, juli 1999, 69.
4. Lære og pakter 50:24.
5. Lære og pakter 88:7.
6. George Q. Cannon, i *Forberedelse til å gå inn i det hellige tempel* (hefte, 2002), 36.
7. Mosiah 3:19.
8. D. Todd Christofferson, “Kvinner moralske styrke,” *Liahona*, nov. 2013, 30.
9. Lære og pakter 4:2.
10. “Den levende Kristus – Apostlenes vitnesbyrd,” *Liahona*, april 2000, 2.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Gledesfylt etterlevelse av evangeliet

Stol på Jesu Kristi evne til å frelse. Overhold hans lover og bud. Med andre ord – etterlev evangeliet med glede.

Mine kjære søstre, mine kjære venner og velsignede Jesu Kristi disipler, det er en ære å få denne muligheten til å være sammen med dere når vi innleder nok en generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. I den kommende uken vil Det første presidentskap møte alle generalautoritetene og hjelpeorganisasjonenes ledere på generalplan, og de resterende møtene av vår verdensomspennende generalkonferanse vil følge lørdag og søndag. Jeg er dypt takknemlig til president Thomas S. Monson, Guds profet i vår tid, for at han ba meg om å representere Det første presidentskap og tale til søstrene i Kirken.

Da jeg overveiet hva jeg kunne si, gikk mine tanker tilbake til kvinner som har formet mitt liv og hjulpet meg gjennom jordelivets utfordringer. Jeg er takknemlig for min bestemor, som for mange år siden bestemte seg for å ta sin familie med til et nadverdsmøte i Kirken. Jeg er takknemlig for søster Ewig, en eldre enslig tyske dame, hvis navn oversettes som “søster evig”. Det var hun som ga denne tapre og storrartede invitasjonen til bestemor. Jeg er så inderlig takknemlig for min mor,

som ledet fire barn gjennom kaoset under 2. verdenskrig. Jeg tenker også på min datter, mine barnebarn og fremtidige generasjoner av trofaste kvinner som vil følge.

Og naturligvis er jeg evig takknemlig til min hustru Harriet, som trollbandt meg som tenåring, bar de tyngste byrdene som mor i vår unge familie, står sammen med meg som hustru, og elsker og oppfostrer våre barn, barnebarn og oldebarn. Hun har vært styrken i vårt hjem i både gode og dårlige tider. Hun bringer solskinn inn i livet til alle som kjenner henne.

Til sist er jeg veldig takknemlig til alle dere millioner av trofaste søstre over hele verden i alle aldre som gjør så mye for å bygge opp Guds rike. Jeg er takknemlig for de utallige måtene dere inspirerer, styrker og velsigner menneskene rundt dere.

Guds døtre

Jeg er glad for å kunne være blant så mange av Guds døtre. Når vi synger “Jeg er Guds kjære barn”, gjenomtrenger teksten vårt hjerte. Når vi grunner på denne sannheten – at vi er barn av himmelske foreldre¹ – gir det